

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Czubik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

Radosław Tomasz Jeż (ławnik Sądu Najwyższego)

w sprawie z powództwa Banku S.A. z siedzibą w W.

przeciwko E. J.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych 18 lipca 2024 r.

skargi nadzwyczajnej wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z 2 października 2018 r., sygn. I C 239/17

1. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym i trzecim i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Koszalinie;

2. znosi wzajemnie koszty postępowania wywołanego wniesioną skargą nadzwyczajną.

UZASADNIENIE

Pismem z 12 października 2023 r. Rzecznik Praw Obywatelskich wywiódł skargę nadzwyczajną od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z 2 października 2018 r. w sprawie o sygn. I C 239/17 z powództwa Banku S.A. z siedzibą w W. przeciwko E. J. o zapłatę

Z uwagi na konieczność zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, RPO zaskarżył wyżej powołany wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie w części – w zakresie pkt 1 i 3.

Na podstawie art. 89 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. 2021, poz. 154 ze zm.; dalej jako: „ustawa o SN”) Rzecznik zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie zasady ochrony konsumenta ustanowionej w art. 76 w zw. z art. 9 Konstytucji RP w zw. z art. 4 ust. 1 i 2, art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 Dyrektywy Rady 93/13/WE poprzez: niezapewnienie właściwej ochrony sądowej pozwanej konsumentce, będącej słabszą stroną stosunku prawnego przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi i poprzez uznanie, że roszczenie powoda podlegało w zasadniczej części uwzględnieniu, w sytuacji gdy umowa zawarta przez strony zawierała klauzule abuzywne prowadzące do jej nieważności i konieczności wzajemnego rozliczenia stron po jej upadku.

Na podstawie art. 89 § 1 pkt 2 ustawy o SN Rzecznik zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 58 § 1 i 3 w zw. z art. 385¹ § 1 w zw. z art. 385¹ § 3 w zw. z art. 353¹ k.c. w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 Dyrektywy 93/13/WE, poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że umowa kredytu jest w całości ważna, jako zgodna z zasadami współżycia społecznego, podczas gdy jej treść i cel z uwagi na zawarte klauzule abuzywne, po usunięciu których nie można ustalić wysokości roszczenia, jest sprzeczna z celem i naturą umowy kredytu, a także z zasadami współżycia społecznego i w tym zakresie umowa jest nieważna.

W konsekwencji powyższego, na podstawie art. 89 § 1 zd. 1 ustawy o SN, zaskarżonemu wyrokowi RPO zarzucił naruszenie zasady demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, wyrażonej w art. 2 Konstytucji RP poprzez zaniechanie przez Sąd Okręgowy w Koszalinie ustalenia skutków stwierdzenia abuzywności postanowień umowy

kredytu z poszanowaniem wytycznych sformułowanych w Dyrektywie 93/13/WE i orzecznictwie TSUE, co w konsekwencji doprowadziło do zachwiania równowagi w sferze ochrony prawnej pozwanej, i *de facto* wsparcia przez ten Sąd działania przedsiębiorcy nakierowanego na wykorzystanie słabszej pozycji konsumentki, która nie była w stanie się skutecznie się bronić. Takie procedowanie Sądu Okręgowego w Koszalinie pozostaje w sprzeczności z zasadą lojalności państwa wobec obywateli w procesie stosowania prawa.

W oparciu o powyższe zarzuty – rozwinięte następnie w uzasadnieniu skargi nadzwyczajnej – RPO, na podstawie art. 91 § 1 ustawy o SN, wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z 2 października 2018 r., I C 239/17, w części w zakresie pkt 1 i 3 i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Rzecznik Praw Obywatelskich przedstawił w swym śródku zaskarżenia stan faktyczny i prawny sprawy. Jak wskazał, 14 września 2005 r. E. J. i G. L. zawarli z poprzednikiem prawnym powoda Bankiem S.A. z siedzibą w K. umowę kredytu budowlano-hipotecznego nr [...] (k. 11-12 akt sądowych). Na mocy umowy Bank udzielił kredytobiorcom kredytu w wysokości 221.000,00 CHF z przeznaczeniem na budowę domu wolnostojącego systemem gospodarczym w miejscowości Z. przy ul. [...], działki nr [...] i [...]1 (§ 2 ust. 1 i 4 umowy). Zgodnie z § 2 ust. 3 umowy, kredyt został udzielony na okres od dnia 15 kwietnia 2005 r. do dnia 10 października 2036 r. W dniu sporządzenia umowy oprocentowanie kredytu wynosiło 3,00667% w stosunku rocznym (§ 4 ust. 1 umowy). Jako prawne zabezpieczenie spłaty udzielonego kredytu ustanowiono na rzecz Banku m.in. wpisaną na pierwszym miejscu hipotekę zwykłą w wysokości 227.000,00 CHF z tytułu udzielonego kredytu i hipotekę kaucyjną do wysokości kwoty 133.000,00 CHF z tytułu odsetek umownych i kosztów udzielonego kredytu na nieruchomości położonej w miejscowości Z. przy ul. [...], działki nr [...] i [...]1 (§ 7 ust. 1).

Zgodnie z ust. 2 pkt 2 Załącznika nr 7 do umowy kredytu (k. 22 akt sądowych): „kwota kredytu lub transzy kredytu wypłacona jest w złotych po przeliczeniu i według kursu kupna waluty kredytu obowiązującego w Banku w dniu wypłaty kwoty kredytu lub transzy kredytu, zgodnie z Tabelą kursów walut Banku ogłaszaną w siedzibie Banku z zastosowaniem zasad ustalania kursów walut obowiązujących w Banku”. Ponadto w ust. 2 pkt 4 ww. Załącznika wskazano: „kwota spłaty podlega przeliczeniu

na złote po kursie sprzedaży waluty kredytu obowiązującym w Banku w dniu dokonania spłaty, zgodnie z Tabelą kursów walut Banku S.A. ogłaszaną w siedzibie Banku z zastosowaniem zasad ustalania kursów walut obowiązujących w Banku”.

Z uwagi na niedochowanie warunków udzielonego kredytu, pismami z 11 sierpnia 2016 r. Bank 1 S.A. z siedzibą w W. wypowiedział umowę kredytu i wezwał G. L. i E. J. do zapłaty zadłużenia w wysokości 2.143,22 CHF (k. 109 i 111 akt sądowych). Następnie, 4 kwietnia 2017 r. Bank wystawił wyciąg z ksiąg Banku 1 S.A. (następcy prawnego Banku S.A.) nr [...], w którym ujawniono wierzytelność Banku w kwocie 190.805,09 CHF, przysługującą solidarnie od G. L. i E. J. (k. 119 akt sądowych).

W dniu 4 kwietnia 2017 r. powód wniósł pozew o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym przeciwko pozwanym G. L. i E. J., w którym wniósł o solidarne zasądzenie na jego rzecz kwoty 190.805,09 CHF wraz z odsetkami umownymi w wysokości 1,8 x stopa odsetek ustawowych, która na dzień złożenia pozwu wynosiła 12,60% w stosunku rocznym, nie wyższymi jednak niż odsetki maksymalne za opóźnienie, które na dzień złożenia pozwu wynosiły 14% w stosunku rocznym, liczonymi od kwoty 190.805,09 CHF od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania nakazowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (k. 2-10 akt sądowych).

Sąd Okręgowy w Koszalinie 27 kwietnia 2017 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym pod sygn. I Nc 102/17, na podstawie którego orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (k. 138 akt sądowych).

Przesyłka sądowa zawierająca odpis nakazu zapłaty wraz z pouczeniem o możliwości wniesienia sprzeciwu oraz odpisem pozwu została doręczona pozwanej E. J. 5 maja 2017 r. (k. 144 akt sądowych). Natomiast w stosunku do pozwanego G. L. wobec nieprawidłowości w podwójnym awizowaniu została ponownie przesłana i uznana za doręczoną 26 czerwca 2017 r. (k. 197 – zarządzenie sędziego z 30 czerwca 2017 r.).

Pozwany G. L. nie zaskarżył ww. nakazu zapłaty, który w stosunku do niego stał się prawomocny (k. 323 – zarządzenie sędziego z 20 lipca 2017 r.).

Pozwana E. J. wniosła skutecznie sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości oraz domagając się oddalenia powództwa i zasądzenia

od powoda na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. Wobec tego, postępowanie w stosunku do pozwanej toczyło się dalej w trybie zwykłym.

W dniu 2 października 2018 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie wydał wyrok w sprawie o sygn. akt I C 239/17, na podstawie którego: w pkt. 1 zasądził od pozwanej E. J. kwotę 170.614,63 CHF wraz odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie, liczonym od dnia 4 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty, z tym zastrzeżeniem, że zapłata wskazanej kwoty i odsetek przez pozwaną jest solidarna z G. L., wobec którego wydany został przez Sąd Okręgowy w Koszalinie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym 27 kwietnia 2017 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 102/17; w pkt. 2 oddalił powództwo w pozostałym zakresie; w pkt. 3 pozostawił szczegółowe wyliczenie kosztów procesu referendarzowi sądowemu według zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów i przy przyjęciu, że powód wygrał proces w 89,42%, a pozwana w 10,58%, oraz że z tytułu kosztów procesu pozwana ponosi solidarną odpowiedzialność z G. L., wobec którego wydany został przez Sąd Okręgowy w Koszalinie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym 27 kwietnia 2017 r. w sprawie o sygn. akt I Nc 102/17 (k. 486 akt sądowych).

Postanowieniem z 22 października 2018 r. Sąd Okręgowy w Koszalinie sprostował w sentencji ww. wyroku kwotę zasądzoną, w ten sposób, że w miejsce kwoty 170.614,63 CHF wpisał prawidłową kwotę 169.401,97 CHF (k. 489 akt sądowych).

Powyższy wyrok stał się prawomocny z dniem 17 listopada 2018 r. (k. 520 akt sądowych). Odpis wyroku został doręczony pozwanej E. J. 13 grudnia 2018 r. wraz z informacją o jego prawomocności (k. 521-522 akt sądowych).

Na podstawie ww. wyroku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Drawsku Pomorskim A. K. wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanej pod sygn. Km [...] z nieruchomości (KW [...]).

Pismem z 16 listopada 2023 r. pozwana E. J., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła odpowiedź na skargę nadzwyczajną, w której poparła w całości środek zaskarżenia wywiedziony przez RPO.

Pismem z 29 listopada 2023 r. odpowiedź na skargę nadzwyczajną złożył powód – Bank 1 S.A. z siedzibą w W., wnosząc o: 1) odrzucenie skargi nadzwyczajnej, 2) ewentualnie oddalenie skargi nadzwyczajnej w całości, 3) zasądzenie na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nadzwyczajna zasługuje na uwzględnienie, albowiem zaskarżone orzeczenie, tj. wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z 2 października 2018 r., I C 239/17, w zaskarżonej części – nie odpowiada prawu.

Zgodnie z art. 89 § 1 ustawy o SN, jeżeli jest to konieczne dla zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, od prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego lub sądu wojskowego kończącego postępowanie w sprawie może być wniesiona skarga nadzwyczajna, o ile: 1) orzeczenie narusza zasady lub wolności i prawa człowieka i obywatela określone w Konstytucji lub 2) orzeczenie w sposób rażący narusza prawo przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, lub 3) zachodzi oczywista sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego – a orzeczenie nie może być uchylone lub zmienione w trybie innych nadzwyczajnych środków zaskarżenia.

Skarga nadzwyczajna jest instrumentem szeroko rozumianego wymiaru sprawiedliwości w znaczeniu określonym w art. 175 ust. 1 Konstytucji RP. Jej celem jest wyeliminowanie z obrotu wadliwych, a jednocześnie naruszających zasady sprawiedliwości społecznej, orzeczeń sądowych, które dotyczą konkretnych, zindywidualizowanych podmiotów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 3 kwietnia 2019 r., I NSNk 2/19). Rolą kontroli nadzwyczajnej nie jest jednak eliminowanie wszystkich wadliwych orzeczeń. Wyjątkowość orzekania w ramach tej instytucji powinna dotyczyć tylko tych z nich, które nie dają się pogodzić z podstawowymi zasadami demokratycznego państwa prawnego, będąc *prima facie*

orzeczeniami w sposób elementarny niesprawiedliwymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2021 r., I NSNc 146/21).

W piśmiennictwie zauważa się, że z formalnego punktu widzenia skarga nadzwyczajna należy do nadzwyczajnych środków zaskarżenia o złożonym charakterze (T. Ereciński, K. Weitz, Skarga nadzwyczajna w sprawach cywilnych, Przegląd Sądowy 2019 r., Nr 2, s. 8). Formalnoprawna analiza skargi nadzwyczajnej wniesionej w niniejszej sprawie prowadzi do wniosku, że skarga jest dopuszczalna, co otwiera możliwość jej merytorycznego rozpoznania.

Przechodząc do zasadniczych rozważań Sąd Najwyższy wskazuje, że na tym etapie postępowania istota sporu sprowadza się do oceny działania Sądu Okręgowego w Koszalinie, który stwierdzając abuzywność ust. 2 pkt 2 i 4 Załącznika nr 7 do umowy kredytu, uznał, że umowa kredytu obowiązuje w pozostałej części, a w miejsce zakwestionowanych postanowień umownych „wprowadził” rozwiązanie polegające na przyjęciu przeliczenia kwoty kredytu według kursu kupna CHF obowiązującego w Narodowym Banku Polskim.

Istotę rozumowania i działania Sądu Okręgowego w Koszalinie oddają następujące fragmenty uzasadnienia jego rozstrzygnięcia: „co do zasady Sąd podzielił powyższe stanowisko pozwanej, uznając te postanowienia za niedozwolone w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., a zatem nie wiążące pozwanej E. J., z tym zastrzeżeniem, że strony pozostają związane umową w pozostałym zakresie” – s. 15, „w związku z tym, że miernik przeliczeniowy zawarty w klauzuli waloryzacyjnej (załącznik nr 7 umowy kredytowej ust. 2 pkt 2 i 4) uznano za bezskuteczny, należało go usunąć z umowy, pozostawiać jednocześnie obowiązującymi pozostałą część umowy stron. Pozostaje to zasadne wobec powyższych wskazań, że postanowienia waloryzacyjne nie mają charakteru *essentialia negotii*. Są one dodatkowym zastrzeżeniem umownym (przepis art. 358¹ § 2 k.c. zezwala stronom zastrzec w umowie, że wysokość świadczenia pieniężnego zostanie ustalona według innych mierników wartości). Dlatego też nie można tutaj stosować rozszerzonego skutku w postaci nieważności całej umowy” – s. 21, „w okolicznościach przedmiotowej sprawy (...) w tym zakresie posiłkować się należy ust. 3 załącznika nr 7. Mocą tej regulacji, kredytobiorca - pozwana - wyraziła zgodę na wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego

w złotych polskich przy zastosowaniu do przeliczenia kwoty waluty kursu średniego NBP waluty kredytu. Brzmienie tego postanowienia umownego pozwala zatem na zastosowanie w miejsce abuzywnych klauzul zawartych w umowie stron (ust. 2 pkt 2 i 4 załącznika nr 7 do umowy kredytowej stron) zastosowanie kursu średniego NBP. Było to też zgodne z trendami przedstawionymi przez samego powoda w jego piśmie z dnia 29 czerwca 2017 r. Brak jest podstaw do uznania, że przyjęcie średniego CHF jakkolwiek jest postanowieniem nieprawidłowym czy niedozwolonym. Skoro strony przyjęły taki sposób waloryzacji to niezasadnym byłoby ingerowanie w to postanowienie umowne przez Sąd. Dlatego przyjąć należy, że jest ono najbardziej optymalne i zgodne z wolą stron i według niej kwota kredytu zdaniem Sądu winna zostać przeliczona” – s. 23-24.

Sąd Najwyższy w składzie orzekającym stwierdza, że zakwestionowane przez RPO rozstrzygnięcie i przytoczone powyżej poglądy Sądu Okręgowego w Koszalinie – w chwili obecnej – nie mogą się ostać.

Nie wymaga szerszego uzasadnienia twierdzenie, że liczne umowy kredytowe indeksowane do waluty obcej (najczęściej franka szwajcarskiego) są w ostatnim czasie skutecznie podważane przed sądami powszechnymi. Wokół tzw. problematyki frankowej narosło bogate orzecznictwo, w tym judykatura Sądu Najwyższego – „uwieńczona” wydaniem przez Sąd Najwyższy w składzie całej Izby Cywilnej uchwały z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22.

Wyżej powołana uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego ma kluczowe znaczenie dla oceny niniejszej sprawy – już kilka lat po wydaniu zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy stwierdził bowiem w uchwale (pkt. 1-2), że: „1. W razie uznania, że postanowienie umowy kredytu indeksowanego lub denominowanego odnoszące się do sposobu określania kursu waluty obcej stanowi niedozwolone postanowienie umowne i nie jest wiążące, w obowiązującym stanie prawnym nie można przyjąć, że miejsce tego postanowienia zajmuje inny sposób określenia kursu waluty obcej wynikający z przepisów prawa lub zwyczajów. 2. W razie niemożliwości ustalenia wiążącego strony kursu waluty obcej w umowie kredytu indeksowanego lub denominowanego umowa nie wiąże także w pozostałym zakresie”.

Treść rozstrzygnięcia problemu prawnego w uchwale stoi zatem w jaskrawej sprzeczności z orzeczeniem i argumentacją Sądu Okręgowego w Koszalinie przyjętą w niniejszej sprawie. Choć na tym etapie nie sporządzono jeszcze uzasadnienia uchwały, to nie ma wątpliwości, że opierać się ono będzie m.in. na przepisach Dyrektywy 93/13/WE oraz szerokim orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, dotyczącym ochrony konsumentów. Ze względu na oczywistą nieprawidłowość działania Sądu Okręgowego z kierunkiem rozstrzygnięcia pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego, w tym miejscu pominięte zostaną relewantne judykaty TSUE (wiele z nich powołał w skardze nadzwyczajnej RPO).

Zgodnie z art. 76 Konstytucji RP, władze publiczne chronią konsumentów, użytkowników i najemców przed działaniami zagrażającymi ich zdrowiu, prywatności i bezpieczeństwu oraz przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi. Zakres tej ochrony określa ustawa. Z kolei na mocy art. 22¹ k.c., za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

W badanej sprawie należy uznać, że doszło do działania zagrażającego bezpieczeństwu konsumenta, które to bezpieczeństwo *expressis verbis* podlega ochronie władz publicznych na podstawie art. 76 ustawy zasadniczej. Bezpieczeństwo, o którym mowa w art. 76 Konstytucji RP, należy ujmować szeroko. W szczególności, jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego, obejmuje ono także bezpieczeństwo prawne. W wyroku Sądu Najwyższego z 8 maja 2019 r., I NSNc 2/19, wyjaśniono obszernie, że: jedną z zasad wywodzonych z zasady demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji RP) jest zasada zaufania obywatela do państwa. Zasada ta wiąże się z bezpieczeństwem prawnym jednostki. Wyraża się ona m.in. w takim stosowaniu prawa by nie stawało się ono swoistą pułapką dla obywatela i aby mógł on układać swoje sprawy w zaufaniu, iż nie naraża się na prawne skutki, których nie mógł przewidzieć w momencie podejmowania decyzji i działań oraz w przekonaniu, iż jego działania podejmowane zgodnie z obowiązującym prawem będą także w przyszłości uznawane przez porządek prawny (wyrok TK z 7 lutego 2001 r., K 27/00). Bezpieczeństwo prawne jednostki związane z pewnością prawa umożliwia przewidywalność działań organów państwa oraz prognozowanie działań własnych (wyrok TK z 14 czerwca 2000 r.,

P 3/00). Zatem jedną ze składowych zasady demokratycznego państwa prawnego jest zasada zaufania obywatela do państwa, wyrażająca się również w możliwości oczekiwania przez obywatela, aby organy państwa prawidłowo stosowały obowiązujące przepisy prawa, skoro zgodnie z art. 7 Konstytucji RP organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa (w tym duchu, wiążąc kwestię bezpieczeństwa prawnego z potencjalnym naruszeniem art. 76 i art. 2 Konstytucji RP Sąd Najwyższy wypowiedział się już wiele razy, zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z 17 czerwca 2020 r., I NSNc 47/19; z 11 maja 2022 r., I NSNc 408/21).

W ocenianym postępowaniu w miejsce klauzul abuzywnych umowy kredytu zastosowano kurs średni NBP (doszło do „przeliczenia” kredytu wedle tego miernika), co w obecnej chwili, tj. zwłaszcza po wydaniu uchwały III CZP 25/22, musiało skutkować uwzględnieniem skargi nadzwyczajnej. Sąd Okręgowy w Koszalinie niewątpliwie naruszył szereg przepisów mających na celu ochronę konsumentów.

Ponownie rozpatrując sprawę, Sąd Okręgowy dokona jej wszechstronnej analizy, biorąc pod uwagę relewantne przepisy prawa materialnego i procesowego oraz poglądy Sądu Najwyższego wyrażone powyżej. Uwzględni zwłaszcza poglądy wyrażone przez pełny skład Izby Cywilnej Sądu Najwyższego w uchwale III CZP 25/22 – po sporządzeniu do niej uzasadnienia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 91 § 1 ustawy o SN, uchylił zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym i trzecim i w tym zakresie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Koszalinie. O wzajemnym zniesieniu kosztów postępowania wywołanego wniesioną skargą nadzwyczajną Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398¹⁸ k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 ustawy o SN.

[SOP]

[ał]